

Mrazivé podobnosti

05.listopadu 2004 Radim Fiala

Dnes už snad každý trochu soudný člověk cítí, že ekonomika v podání sociální demokracie se blíží téměř k programovým ideálům komunistické strany. Především v tom, že všichni občané by měli být (pokud možno), závislí na státním rozpočtu a tím zvyšovat voličský potenciál sociální demokracie z vděčnosti za „zvyšování životní úrovně“ o řádově několik inflačních stokorun ročně. Vnímáme bobtnající státní správu, házení klacků pod nohy podnikatelům a zvyšující se počty nemotivovaných nezaměstnaných. Takové ekonomické „reformy“ socialistů, včetně zvyšování daní, znamenají především decimování drobných a středních podnikatelů. V této souvislosti mě dále napadají dvě historické podobnosti. První - ekonomická, je ze 70. let dvacátého století, kdy se ve Francii chopily moci levicové vlády. Myslím, že bez skrupulí můžeme říci, že ekonomika Francie se z levicové politiky socialistů a komunistů úplně nevzpamatovala dodnes. Druhá - politická je z Československa v roce 1948. Tehdy ministři sociální demokracie a takzvaně nezávislí ministři pomohli komunistům provést mocenský převrat v únoru 1948 a stáli u zrodu komunistické moci u nás. Nechci být pesimistou, ale rozhodně neškodí si tyto historické mezníky připomenout v době, kdy ministr Škromach zcela nepokrytě a s úsměvem do kamery hovoří o vzájemné podpoře s komunisty minimálně v senátních volbách, kdy premiér Gross v televizní debatě mluví o „tyjátru“ ze strany ODS kvůli takové maličkosti, jako je deset tisíc odposlechů. Podobně další politické indicie sociálních demokratů, jako vyvlastňování půdy ve státním zájmu nebo návrh odkupu soukromých lékařských zařízení do majetku státu, mě rozhodně nenechávají klidným. Je zřejmé, že uvnitř sociální demokracie existuje významná skupina pro kterou spolupráce s komunisty při držení moci je přijatelná a reálná. Existuje zde podobnost mocenských cílů a podobnost metod jejich prosazování. Tato osudová přitažlivost je nebezpečná v zemi, kde významná část občanů preferuje iluze kolektivních jistot před osobní svobodou. Možná, a k mé lítosti, si někteří lidé už zvykli, nad deficity socialistických rozpočtů a otázkami: „Kdo to zaplatí?“ mávnout rukou. Nenechme je zvykat si mávat rukou nad naší svobodou.